

9. S f a k.

Wägga õnnis on se mees, kes Jē-
sandat kardab ja kel wägga hea
meel on temma käskudest. Temma
suggu peab wägget ollema ma peal:
õiglase suggu peab ollema õnnis-
tud. Barra ja rikkus on temma
kojjas, ja ta õigus seisab ikka.

Paul. 112, 1 — 3.

Kul Sara ärra surri, kartis Abram om-
ma wimist tunnikest ka liggi ollewad, ja
arwas sepärrast senna ja tenna kust omma
poiale head naest sada. Seal ümberkaudo
kus temma elas, ei olnud nende ebbajum-
mala teendrite ja üllefätte lainud Kanaani-
rahwa seast mitte ausat abbikasat temmale
leida. Sepärrast pididi temma üllewataja
Elieser temmale wandega kinnitama, Me-
sopotamia-male minna, ja sealt temma jär-
relejānud suggulaste seast temma poia Jsa-
kile naese toma. Wõttis siis Elieser küm-
me kamelit ja kõik suggu omma isfanda war-

ra, ja läks tele. Kui ta selle linna liggi
sai, kus Abrami wend, Naor, olli jānud
asset piddama, kui Abram sealt ärra Pa-
lastina-male läks, lastis temma kamelid
linna tahha kaewo jure puhkama, sest õhto
olli kās ja se aeg liggi, mil naesterahwast
wāljatullid wet wima. Jummala pole õh-
hates, ütles Elieser isfienneses: peaks se
nende tüttarlaste seast, kes linnast tullewad
wet wima, kelle wasto ma ütlen: et lasse
omma āmber mahha, et ma joon! kes ütles:
jo sinna, ja ma tahhan ka so kamelid ārra-
jota; peaks se sesamma ollema, kedda sa mo
isfanda poiale olled tāhhendanud. Kui ta
alles sedda rākis, tulli üks wägga illusa
nāoga tüttariaps linnast, āmber õlla peal,
läks alla hallika jure, taitis omma āmbri ja
tulli üllese. Elieseri palwe peale, temmale
pissut wet ommast āmbrišt rūbata anda, üt-
les temma: jo mo isfand! — ja andis ka
temma kamelitele jua. Kui need ollid jode-
tud, kulis temma immestelledes, et se neit-
sit Rebecka olli, Petueli Naori poia tūt-